

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce **PROFISTAVEX CZ s.r.o., IČ 24310336**
se sídlem Libušská 539/17, Praha-Libuš, Písnice
142 00 Praha 411
zastoupený Ing. Janem Matějkou, daňovým poradcem
se sídlem Straky č. p. 1, Zabušany

proti
žalovanému **Odvolací finanční ředitelství,**
se sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2019, č. j. 17767/19/5300-22443-607102,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Po provedené daňové kontrole správce daně stanovil žalobci daňovou povinnost k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2015, platebním výměrem č. j. 8726997/17/2012-50523-107760 ze dne 19. 12. 2017, a za zdaňovací období březen 2015, platebním výměrem č. j. 8727190/17/2012-50523-107760 ze dne 19. 12. 2017, a to dle zprávy o daňové kontrole č. j. 2443368/17/2501-60562-506607.
2. Proti výše uvedeným platebním výměrům žalobce podal společné odvolání ze dne 8. 1. 2018 (dále jen „odvolání“), které postupně doplnil podáními ze dne 16. 2. 2018 a ze dne 16. 5. 2018. O odvolání rozhodnul žalovaný rozhodnutím o odvolání č. j. 17767/19/5300-22443-607102 ze dne 15. 5. 2019, a to tak, že odvoláním napadené platební výměry změnil, když za zdaňovací období únor 2015 základ daně za zdanitelná plnění v podobě dodání zboží v tuzemsku zvýšil o částku 3 790 000 Kč a daň za tato plnění zvýšil o částku 795 500 Kč a za zdaňovací období březen 2015 základ daně za zdanitelná plnění v podobě dodání zboží v tuzemsku zvýšil o částku 3 810 000 Kč a daň za tato plnění zvýšil o částku 800 100 Kč.
3. V žalobou napadeném rozhodnutí byl skutkový stav věci shrnut následovně:

[2] Dne 25. 6. 2015 byla u odvolatele zahájena daňová kontrola na dani z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období únor 2015, které předcházel postup k odstranění pochybností, viz protokol č. j. 4291705/15/2012-60562-109978 a dne 4. 6. 2015 byla zahájena daňová kontrola na DPH za měsíc březen 2015, viz protokol č. j. 4291798/15/2012-60562-109978. V průběhu daňové kontroly bylo zjištěno, že odvolatel v předmětných zdaňovacích obdobích uplatnil nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění, pořízení zboží - reléových stojanů od dodavatele IMAX Trading s.r.o. DIČ: CZ28488679 (dále jen „IMAX Trading“), který předmětné zboží jako zprostředkovatel pořídil od dodavatele OMIGAR s.r.o., DIČ: CZ28984366 (dále jen „OMIGAR“), který za zdaňovací období únor 2015 a březen 2015 nepodal daňová tvrzení k DPH, za rok 2015 nezveřejnil v obchodním rejstříku účetní závěrky ani výroční zprávy, je pro správce daně nekontaktní, nemá nahlášeny žádné bankovní účty, na sídle uvedeném v obchodním rejstříku nesídlí a poslední daňové tvrzení k DPH podal za prosinec 2011. Správci daně tak na základě všech těchto zjištění vznikly důvodné pochybnosti o správnosti a úplnosti údajů uvedených v daňových tvrzeních, a proto vyzval odvolatele výzvou k prokázání skutečností dle ust. § 92 odst. 4 daňového řádu č. j. 6377141/15/2012-60562-109978 ze dne 8. 10. 2015 a č. j. 1384522/17/2501-60562-506607 ze dne 10. 5. 2017 k předložení důkazních prostředků k prokázání jím tvrzených skutečností v daňovém tvrzení za zdaňovací období únor a březen 2015 a k odstranění pochybností konkrétně uvedených ve výzvách. Avšak pochybnosti správce daně o oprávněnosti uplatněného odpočtu daně nebyly v průběhu daňové kontroly odstraněny, odvolatel neprokázal nárok na odpočet daně ve smyslu ust. § 72 a § 73 ZDPH a jím uskutečněná zdanitelná plnění, a proto správce daně na základě výsledků kontrolních zjištění uvedených ve zprávě o daňové kontrole č. j. 2443368/17/2501-60562-506607 (dále jen „zpráva o kontrole“), která byla s odvolatelem projednána dne 30. 11. 2017, viz protokol č. j. 2443378/17/2501-60562-506607, vystavil zde řešené odvoláním napadené platební výměry na daň z přidané hodnoty, proti kterým se odvolatel podáním správci daně doručeným dne 18. 1. 2018 zaevidovaným pod č. j. 293320/18 odvolal a které podáním doručeným správci daně dne 19. 2. 2018 zaevidovaným pod č. j. 1250068/18, doplnil. Správce daně podanému odvolání nevyhověl a odvolání včetně svého stanoviska a spisového materiálu postoupil dne 27. 4. 2018 odvolacímu orgánu. Odvolací orgán se po posouzení spisového

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

materiálu co se týká uskutečnění zdanitelných plnění ve prospěch odběratele MONZAS neztotožnil se závěry prvostupňového správce daně, který odvolateli stanovil daň na výstupu z prodeje reléových stojanů dle ust. § 108 odst. 1 písm. i) ZDPH, ale dospěl k odlišnému právnímu názoru, tj. že odvolatel uskutečnění zdanitelných plnění dle ust. § 21 odst. 2 ZDPH a dodání zboží ve smyslu ust. § 13 odst. 1 ZDPH, kterým se pro účely ZDPH rozumí převod práva nakládat se zbožím jako vlastník, předloženými důkazními prostředky a navrženými svědeckými výpověďmi zástupců odběratele prokázal, a proto výzvou dle ust. § 115 odst. 2 daňového řádu č. j. 14232/19/5300-22443-607102 seznámil odvolatele s tímto závěrem. Dne 25. 4. 2019 bylo odvolacímu orgánu doručeno vyjádření zástupce odvolatele, které bylo zaevidováno pod č. j. 17277/19.

I.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. V první námitce žalobce namítal, že stát uložil neoprávněně (neboť podruhé) k úhradě platební povinnost v její celkové výši 1 596 000 Kč. Po vyjádření žalovaného vzal žalobce tento žalobní bod zpět.
5. Ve druhé žalobní námitce žalobce namítl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, č. j. 4 Afs 58/2017-78, podle kterého *“odběrateli nelze upřít nárok na odpočet daně z toho důvodu, že neprokázal, že skutečným dodavatelem předmětného plnění byla osoba deklarovaná na dokladech (deklarovaný dodavatel), pokud nebylo prokázáno, že plnění bylo součástí daňového podvodu, o kterém odběratel uplatňující nárok na odpočet věděl, nebo musel vědět“*, jakož ani s usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, č. j. 1 Afs 334/2017-35, kterým první senát Nejvyššího správního soudu, s ohledem na rozpor v judikatuře NSS, předložil rozšířenému senátu k rozhodnutí otázku, zda *„je dostatečným důvodem pro nepřiznání nároku na odpočet DPH neprokázání, že zdanitelné plnění bylo poskytnuto konkrétním dodavatelem, aniž by bylo zároveň prokázáno, že předmětné plnění bylo součástí podvodu na dani, o kterém osoba uplatňující nárok na odpočet daně věděla, nebo vědět měla a mohla?“*. Žalobce shledal takový postup neslučitelným se zákazem nerespektování soudních rozhodnutí bez vznesení oponentní argumentace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 2 Afs 15/2017 – 23 a další), jakožto jednoho z atributů materiálního právního státu.
6. Ve třetí námitce žalobce namítl, že správce daně zkrátil právo žalobce účasti na místních šetřeních a při výsleších svědků, prováděných při těchto místních šetřeních. Po zahájení daňové kontroly správce daně bez součinnosti s žalobcem provedl několik místních šetření u obchodních partnerů žalobce. Jelikož se zmiňovaná místní šetření uskutečnila v průběhu daňové kontroly, tzn. v důkazním řízení, bylo povinností správce daně postupovat v součinnosti s žalobcem, a žalobci účast na těchto místních šetřeních umožnit. Uvedený závěr vyplývá z ust. § 6 odst. 2 daňového řádu a dále z judikatury (nález Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 232/2002, rozsudek Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 28. 3. 2008, č. j. 5 Aps 6/2007-130 a další). Ze záznamů o provedených místních šetřeních nadto vyplývá, že správce daně při těchto místních šetřeních vyslyšel svědky (úřední záznam č. j. 5129319/15/2012-60562-109978 ze dne 20. 7. 2015, protokol o místním šetření č. j. 5151269/15/2012-60562-109978 ze dne 22. 7. 2015). Správce daně tím zkrátil právo žalobce zaručené v ust. § 96 odst. 5 daňového řádu, neboť mu neumožnil být přítomen výslechu svědků a klást jim otázky v rámci dokazování svých práv a povinností.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

V rámci hodnocení důkazů přitom tyto nezákonné důkazy správce daně resp. žalovaný přičetl k tíži žalobci.

7. V čtvrté námitce žalobce uvádí, že v dané věci má pro objektivní posouzení skutkového stavu věci zcela zásadní význam ta okolnost, že deklarovaný dodavatel žalobce IMAX Trading s.r.o., DIČ CZ28488679, za dotčená zdaňovací období nepodal daňové přiznání. Na druhou stranu ovšem jednatel uvedeného dodavatele předal správci daně záznamní povinnost k dani z přidané hodnoty, ve které byla předmětná plnění poskytnutá žalobci zahrnuta (protokol o místním šetření č. j. 4102636/15/2012-60562-109978 ze dne 27. 5. 2015). Podle názoru žalobce za této situace bylo povinností správce daně postupovat podle ust. § 145 odst. 1 daňového řádu a vyzvat uvedeného dodavatele k podání daňového přiznání, a v případě jeho nepodání vyměřit dodavateli daň. Správce daně i žalovaný postupovali v daňovém řízení způsobem, který nemohl vést k vydání rozhodnutí na základě objektivně zjištěného skutkového stavu.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě sdělil, že i nadále setrvává na právním názoru uvedeném v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný při posouzení případu vycházel z právního rámce vymezeného v bodech [10] – [16] žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce v žalobě opětovně poukazuje na námitky, které uplatnil již v odvolacím řízení a se kterými se žalovaný úspěšně vypořádal a na tomto vypořádání trvá.
9. Námitku žalobce, že daň byla stanovena v nesprávné výši, žalovaný odmítl. Vlastní daň byla žalobci stanovena za zdaňovací období únor 2015 v celkové výši 801 201 Kč a za zdaňovací období březen 2015 v celkové výši 816 166 Kč (viz platební výměry č. j. 8726997/17/2012-50523-107760 a č. j. 8727190/17/2012-50523-107760 ze dne 19. 12. 2017). Tyto částky nebyly žalobou napadeným rozhodnutím změněny. Ke změně řádků č. 1 došlo na základě skutečnosti, že žalovaný v odvolacím řízení dospěl k odlišnému právnímu názoru než prvostupňový správce daně, týkajícího se uskutečněných zdanitelných plnění ve smyslu ust. § 21 odst. 2 ZDPH, který žalobci stanovil daň na výstupu podle ust. § 108 odst. 1 písm. i) ZDPH v tehdejší znění. Podle žalovaného totiž žalobce prokázal uskutečnění zdanitelných plnění ve prospěch odběratele MONZAS s.r.o. podle ust. § 21 odst. 2 ZDPH a dodání zboží podle ust. § 13 odst. 1 ZDPH, kterým se pro účely tohoto zákona rozumí převod práva nakládat se zbožím jako vlastník. Byla potvrzena existence plnění (tj. reléových stojanů) a jejich faktické dodání odběrateli. Z daného důvodu tedy žalovaný udal částky 895 335 Kč a 1 106 661 Kč opět na řádky č. 1 platebních výměrů, jak bylo žalobcem zaznamenáno v daňových přiznáních jím podaných.
10. Žalovaný odmítl, že se v žalobou napadeném rozhodnutí řádně nevypořádal s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 58/2017-78. Učinil tak v bodě [74] napadeného rozhodnutí.
11. K usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018 č. j. 1 Afs 334/2017-35 se žalovaný v bodě [80] žalobou napadeném rozhodnutí vyjádřil tak, že s vydáním žalobou napadeného rozhodnutí nebylo možné posečkat do okamžiku, kdy bude vydáno rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, jemuž byla předložena otázka, neboť v případě žalobce mělo dojít k uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně za předmětná období, a to konkrétně za zdaňovací období únor 2015 dne 25. 6. 2019 a březen 2015 dne 4. 6. 2019.
12. K námitce žalobce, že mu nebylo umožněno být přítomen na místních šetřeních provedených v průběhu daňové kontroly u obchodních partnerů žalobce, žalovaný uvádí,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

že podle ust. § 80 odst. 1 daňového řádu je místní šetření postup, v jehož rámci správce daně zejména vyhledává důkazní prostředky a provádí ohledání u daňových subjektů a dalších osob zúčastněných na správě daní, jakož i na místě, kde je to vzhledem k účelu místního šetření nejvhodnější. Podle ust. § 80 odst. 2 daňového řádu k provedení místního šetření může správce daně přizvat osobu, jejíž přítomnost je podle povahy věci potřebná (není tak povinností správce daně nutně takovou osobu přizvat). Místní šetření jakožto operativní prostředek je využitelné jak v rámci vyhledávací činnosti, tak v průběhu dokazování. Místní šetření tak lze charakterizovat jako obhlídku na místě v terénu, např. u daňového subjektu či třetí osoby v prostorách výkonu podnikatelské činnosti, jakož i obhlídku věci v rozsahu předmětu zjišťování. Jde tedy o pouhé zjišťování, či ověřování dílčích otázek při správě daní. O místním šetření je pořizován podle povahy věci, protokol, či pouhý úřední záznam. Z úředního záznamu č. j. 5129319/15/2012-60562-109978 ze dne 20. 7. 2015 na adrese Josefův Důl 25, Mladá Boleslav, kde měl být sklad dodavatele IMAX Trading s.r.o., je zřejmé, že správce daně pořídil fotografie předmětného areálu a na vrátnici mu bylo sděleno, že žádné zboží vrátnicí neprojelo. Z uvedeného je zřejmé, že se jednalo o pouhé zjišťování podkladů a informací, čili mapování terénu, a v žádném případě se tak nejednalo o výpověď svědka podle ust. § 96 daňového řádu. Skutečnosti takto zjištěné nebyly kladeny k tíži odvolatele, avšak správce daně v jeho přetrvávajících pochybnostech tato zjištění utvrdila.

13. K žalobcově argumentaci rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2008, č. j. 5 Aps 6/2007-130 žalovaný uvádí, že tento není přílehlavý k žalobou projednávané věci. Správce daně v daném případě při místním šetření ověřoval formou místních šetření konaných v rámci své místní příslušnosti skutečnosti sdělené stěžovatelem na základě výzvy k dokazování vydané v průběhu daňové kontroly.
14. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že skutková zjištění mají podobu pouhých dílčích nesrovnalostí a indicií. Žalobce podle žalovaného neunesl své důkazní břemeno, jak je ostatně podrobně popsáno v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, na které žalovaný plně odkazuje. Samotný žalobce neposkytl takové důkazní prostředky, které by prokázaly, že došlo k faktickému plnění. Jednatel dodavatele IMAX Trading s.r.o. P. L. se dne 27. 5. 2015 dostavil ke správci daně a předložil správci daně vystavené a přijaté doklady včetně evidence pro účely DPH a dodal, že pro žalobce nezajišťoval dopravu předmětného zboží. Byly tak předloženy doklady, nicméně nebylo potvrzeno, že došlo k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění, neboť v rámci další svědecké výpovědi jednatel dodavatele uvedl, že výroba reléových stojanů probíhala v areálu Josefův Důl, kde konstrukci, materiál a pracovníky, kteří s jednatelem dodavatele prováděli montáž, zajišťoval pan S. Svědkem p. L. předložené daňové doklady svědčící o pořízení reléových stojanů včetně montáže podle zapůjčeného schématu byly vystaveny dodavatelem společností OMIGAR s.r.o., která je pro správce daně nekontaktní. P. L. však při zahájení postupu k odstranění pochybností v rámci daňového řízení probíhajícího u dodavatele IMAX Trading s.r.o., kterého byl jednatelem, zůstal nečinný a nespolupracoval se správcem daně. Částky uhrazené žalobcem na účet dodavatele IMAX Trading s.r.o. byly bezprostředně po připsání na účet vybírány v hotovosti a sám dodavatel byl dne 11. 4. 2017 vymazán z obchodního rejstříku po zrušeném konkurzu z důvodu nedostatku majetku dne 9. 1. 2016. U společnosti OMIGAR s.r.o. nebylo potvrzeno, že by jejím zaměstnancem, jednatelem či společníkem byl p. S. Správce daně tak měl na základě všeho výše uvedeného oprávněně pochybnosti o věrohodnosti svědeckých výpovědí svědka p. L. Správce daně došel k závěru, že o souladu daňových dokladů se skutečností existují vážné pochyby.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Žalobce nezajistil důkazní prostředky, kterými by svá tvrzení prokázal a dostal se tak do důkazní nouze, kdy neunesl své důkazní břemeno podle ust. § 92 odst. 3 daňového řádu a oprávněnost uplatněného odpočtu daně ve smyslu ust. § 72 odst. 1 ZDPH neprokázal.

15. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, ve které uvedl, že trvá na tom, že žalovaný pochybil tím, že k judikatuře Nejvyššího správního soudu uvedené v žalobním bodě b) při svém rozhodování žalovaný nepřihlédl, a místo toho zvolil výklad pro odvolatele přísnější, čímž žalovaný postupoval v rozporu s ustálenou judikaturou Ústavního soudu a v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. náleží Ústavního soudu ČR ze dne 15. prosince 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02 a další, nověji např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 12. dubna 2018, č. j. 1 Afs 225/2017-37 a další).
16. Žalobce má za to, že nelze proto argumentovat tím, že nemohlo být zkráceno právo žalobce na účast při výslechu svědka, neboť úřední záznam z místního šetření č. j. 5129319/15/2012-60562-109978 ze dne 20. 7. 2015 žádnou svědeckou výpověď nezachycuje, resp. zachycuje pouze, že „na vrátnici mu (tzn. správci daně) bylo sděleno, že žádné zboží vrátnicí neprojelo“, přičemž *"skutečnosti takto zjištěné nebyly kladeny k tíži odvolatele, avšak správce daně v jeho přetrvávajících pochybnostech tato zjištění utvrdila."* Stejně tak konstatování, že v **protokolu o místním šetření č. j. 1859614/15/2501-60563-20394** *"nejsou uvedeny žádné otázky ani odpovědi."* Podle názoru žalobce citovaná konstatování žalovaného jsou nejen nevěrohodná (těžko uvěřit tomu, že správce daně váží čas a cestu za účelem provedení místního šetření, které může mít pro posouzení věci zásadní význam, a přitom nevyužije přítomnosti důležitých potenciálních svědků, a místo toho šetření proběhne mlčky), ale i nedůstojná orgánu veřejné moci. Zásadně je nutno odmítnout argumentaci žalovaného založenou na tvrzení, že důkaz nebyl vzat k tíži žalobce. Podle názoru žalobce je totiž evidentní, že případné akceptování tohoto argumentu je neslučitelné s ochranou ústavních práv spravedlivého procesu, neboť by umožňovalo účelovou selekci provedených důkazů založenou na jejich předběžném hodnocení, a zatajování důkazů svědčících ve prospěch žalobce. Žalovaný ve svém vyjádření zmiňuje pouze takové okolnosti, na které nemohl mít žalobce žádný vliv, a které se zdají nasvědčovat nepoctivému jednání jeho dodavatelů, když okolnosti, které nasvědčují existenci daňového podvodu, nejsou vůbec způsobilé k tomu vyvolat přenesení důkazního břemene na žalobce, neboť s předmětem dokazování v podobě skutkových okolností rozhodných pro posouzení naplnění zákonných podmínek nároku na odpočet takové okolnosti vůbec nijak nesouvisí. Typicky např. nekontaktnost dodavatele pro správce daně a neplnění daňových povinností dodavatelem je pro aplikaci ust. § 72 zákona o DPH zcela nerozhodná.
17. Žalovaný odmítl, že by zvolil přísnější výklad judikatury. Tato se vztahuje pouze na případy, kdy právní norma je neurčitá a umožňuje dvojí výklad, tedy vzbuzuje pochybnosti o svém obsahu, a zároveň tyto výklady jsou argumentačně srovnatelně obhajitelné. Avšak podle rozsudku č. j. 1 Afs 225/2017-37 *„uvedená zásada se neuplatní tam, kde pluralita možných výkladů vzniká pouze na základě rozdílného právního názoru soudu a účastníka řízení, protože pak by se sám soudní přezkum stával zcela formálním a musel by prakticky vždy vést k vyhovění návrhu“*. Žalovaný se domnívá, že v případě zákonných norem upravujících podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně se nejedná o normy neurčité, jak zmiňovaná judikatura požaduje, které by vzbuzovaly pochybnosti a umožňovaly dvojí výklad práva.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

18. Pokud jde o námitku žalobce, že unesl své důkazní břemeno pro prokázání zákonných podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně podle ust. § 72 a 73 zákona o DPH, žalovaný s tímto tvrzením nesouhlasí. Žalobci nebyl přiznán nárok na odpočet daně z důvodu, že neodstranil pochybnosti správce daně ve věci přijatých zdanitelných plnění, když neprokázal, že tato plnění přijal od deklarovaného dodavatele IMAX Trading s.r.o. Je na daňovém subjektu, aby zajistil relevantní důkazní prostředky, kterými je schopen prokázat svá tvrzení o přijetí a uskutečnění zdanitelných plnění v souladu s daňovými doklady, přičemž volba důkazních prostředků je na úvaze daňového subjektu a není na správci daně, aby mu sděloval, jakými důkazními prostředky má svá tvrzení prokázat. Dále je na daňovém subjektu, aby uzpůsobil své podnikání, způsob provádění svých transakcí a jejich dokumentaci tomu, aby byl schopen důkazní břemeno unést. Je tedy třeba, aby bylo žalobcem prokázáno, že zdanitelné plnění bylo uskutečněno osobou uvedenou na daňovém dokladu. Toto prokázáno nebylo, čímž žalobce neunesl své důkazní břemeno.
19. Žalobce svou argumentaci doplnil o následující:
20. Jádrem sporu je podle žalobce otázka, zda za dané situace, kdy v obchodním řetězci se zapojením žalobce daňové orgány identifikovaly chybějící daň spojenou s obchodními transakcemi žalobce, a zároveň seznaly řadu skutečností, uznávaných judikaturou za *nestandardní okolnosti* prokazující spáchání daňového podvodu, byly daňové orgány oprávněny učinit závěr o důkazní nouzi žalobce stran prokázání identity dodavatele předmětných plnění, jak tvrdí žalovaný, či naopak, jak tvrdí žalobce, zda daňové orgány nebyly oprávněny odeprít žalobci nárok na odpočet DPH bez toho, aby prokázaly vědomé zapojení žalobce do daňového podvodu. Ze setrvalé judikatury Soudního dvora EU totiž vyplývá, že i v případě kdy se nepodaří ověřit identitu dodavatele sporného plnění, lze nárok na odpočet DPH z tohoto plnění odeprít plátcí pouze v případě, pokud daňové orgány prokážou vědomou účast tohoto plátce na daňovém podvodu.
21. Podle Soudního dvora EU jsou vady důkazní situace spojené s deklarovaným dodavatelem postačujícím důvodem pro závěr, že deklarované plnění se neuskutečnilo mezi deklarovanými smluvními stranami (viz usnesení Soudního dvora EU ze dne 3. září 2020, ve věci C-610/19, *Vikingo Fövállalkozó Kft.*, bod 61). Zároveň však z citované judikatury Soudního dvora EU jednoznačně vyplývá, že stav skutkové nejistoty (*non liquet*) ohledně identity dodavatele není postačujícím důvodem pro odnětí nároku na odpočet DPH, přičemž je naprosto nerozhodné, zda byl tento stav zapříčiněn vyšetřovací aktivitou daňových orgánů či byl zapříčiněn neunesením důkazního břemene plátcem uplatňujícím nárok na odpočet. Z uvedeného proto podle žalobce vyplývá, že zahrnutí povinnosti k prokázání identity dodavatele deklarovaného plnění mezi podmínky pro přiznání nároku na odpočet DPH by ve svém důsledku znamenalo narušení účinnosti unijního práva, a jako takové je proto podle judikatury Soudního dvora EU zásadně nepřijatelné (srov. usnesení ze dne 3. září 2020, ve věci ve věci C-610/19, *Vikingo Fövállalkozó Kft.*
22. Podle výše citované judikatury tudíž nárok na odpočet DPH *splatné* na vstupu musí být přiznán v zásadě vždy, pokud nebyl uplatněn podvodným či zneužívajícím způsobem. Přitom podstatná je pouze faktická existence (realizace) plnění a existence *přímé a bezprostřední souvislosti mezi konkrétním plněním na vstupu a jedním nebo několika plněními na výstupu, jež zakládají nárok na odpočet* (viz např. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 8. června 2000 ve věci C-98/98, *Midland Bank*, rozsudek Soudního dvora EU ze dne 22. února 2001 ve věci C-408/98, *Abbey National*, rozsudek vydaný Soudním dvorem EU ze dne 8. února 2007 ve věci C-435/05, *Investrand* a další).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

23. V dané věci podle žalobce byly faktická realizace předmětných plnění a jejich souvislost se zdanitelnými plněními uskutečněnými žalobcem bezesporné, přičemž vědomá účast na daňovém podvodu nebyla žalobci prokázána. Jelikož prvostupňový správce daně ani žalovaný neprokázali vědomou účast žalobce na daňovém podvodu, nelze v takovém případě žalobkyni odeprít nárok na odpočet DPH z důvodu, že žalobkyně neprokázala identitu dodavatele předmětných plnění.
24. Žalovaný v reakci na to uvedl, že v souvislosti s takovýmto paušalizováním žalovaný odkazuje např. na recentní rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v obdobné věci, č. j. 52 Af 37/2020-82, ze dne 2. 6. 2021, ve kterém se soud okazoval na rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2013, č. j. 9 Afs 57/2012-26 ve které NSS uvedl: „*V daném kontextu je tedy nutné se ztotožnit se závěry správce daně i žalovaného, že stěžovatel nedostal své důkazní povinnosti, neboť nedoložil, že i přes vzniklé pochybnosti se sporný účetní případ udál tak, jak o něm bylo účtováno, tj. neprokázal, že předmětné zdanitelné plnění přijal od společnosti Precis CZ.*“
25. Žalovaný s odkazem na bod [74] žalobou napadeného rozhodnutí dodává, že v nyní projednávané věci nebylo zkoumáno, zda byl žalobce účastníkem daňového podvodu, ale to zda splnil hmotněprávní podmínky pro přiznání nároku na odpočet daně ve smyslu § 72 a § 73 ZDPH, což má oporu v provedeném dokazování.
26. V posuzovaném případě žalovaný, potažmo správce daně, zpochybnili uskutečnění plnění dodavatelem uvedeným na dokladu, přičemž vycházeli z celé řady komplexu skutečností (srov. bod 40 rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 6. 2020, č. j. 31 Af 23/2018 - 124). V posuzovaném případě je navíc podstatné, že správce daně ani žalovaný nehodnotili prokázání uskutečnění plnění dodavatelem uvedeným na dokladu toliko formalisticky (tedy pouze s přihlédnutím k tomu, zda dodavatelem zboží byl skutečně dodavatel uvedený na dokladu), ale podstata argumentace spočívala v hodnocení toho, jak v komplexu všech skutečností provázejících předmětné plnění žalobce postupoval při přijetí plnění od jím tvrzeného dodavatele a jakou míru ostražitosti osvědčil při přijetí plnění, aby se ujistil, že mu předmětné plnění skutečně dodává osoba uvedená na daňovém dokladu. Jak přitom uvedl žalovaný v bodech [70] a [71] žalobou napadeného rozhodnutí, žalobce si nezajistil takové důkazní prostředky, kterými by svá tvrzení prokázal, a proto se dostal vlastní vinou do důkazní nouze a své důkazní břemeno tak ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu neunesl a oprávněnost uplatněného odpočtu daně ve smyslu § 72 odst. 1 ZDPH neprokázal. V případě, kdy takovými důkazními prostředky nedisponuje žalobce, ani jím tvrzený dodavatel IMAX Trading, který byl nekontaktní, v sídle zapsaném v obchodním rejstříku nesídlí, jehož zástupce pan L. se k podání svědecké výpovědi dostavil teprve poté, co byl žalobce seznámen s výsledky kontrolních zjištění a jeho tvrzení v rámci svědecké výpovědi (že reléové stojany montoval s brigádníky, které včetně materiálu zajišťoval pan S.) je v rozporu s doklady předloženými správcem daně svědkem L., ze kterých vyplývá, že dodavatelem reléových stojanů včetně montáže dle zapůjčené dokumentace je korporace OMIGAR, která daň na výstupu z jím uskutečněných zdanitelných plnění do daňových přiznání za předmětná zdaňovací období nezahrnula a daňová tvrzení k DPH za předmětná zdaňovací období nepodala, nelze dospět k závěru, že žalobce prokázal, že mu předmětné plnění skutečně dodal deklarovaný dodavatel IMAX Trading.
27. V posuzovaném případě žalobce neprokázal, že mu bylo plnění dodáno právě dodavatelem uvedeným na daňovém dokladu a správce daně tak nemůže ověřit, kým bylo plnění ve skutečnosti dodáno. V takovém případě tudíž ve své podstatě nelze ověřit ani existenci

podvodu na DPH, neboť správce daně objektivně nezná osobu, jež je povinna daň na výstupu z předmětného plnění odvést (neví u jaké osoby odvedení daně ověřit, pokud mu daňový subjekt záměrně zatajuje pravého dodavatele zboží). Nelze tedy ověřit již první předpoklad podvodu na DPH (tj. narušení neutrality daně).

III.

Posouzení žaloby

28. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce s takovým postupem výslovně souhlasil a žalovaná se k možnosti takového postupu ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřila a má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.
29. Žaloba není důvodná.
30. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.
31. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.
32. Podle § 72 odst. 1 písm. a) zákona o DPH je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku.
33. Podle § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH je pro uplatnění nároku na odpočet daně plátce povinen při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad.
34. V první žalobní námitce žalobce namítal neoprávněné uložení platební povinnosti v její celkové výši 1 596 000 Kč. Jelikož žalobce vzal žalobu po vyjádření žalovaného v tomto bodě zpět, soud se již touto žalobní námitkou nezabýval.
35. Soud neshledal důvodnou druhou žalobní námitku, která žalovanému vytýkala, že se nevypořádal se žalobcem namítaným rozsudkem NSS ze dne 2. 8. 2017, č. j. 4 Afs 58/2017-78. Žalovaný se tímto rozsudkem výslovně zabýval v bodě [74] žalobou napadeného rozhodnutí viz níže. Skutečnost, že se přiklonil k jiné oponentní judikatuře NSS, neznamená, že žalovaný nedůvodně nerespektoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.
36. Žalovaný v bodě [74] napadeného rozhodnutí totiž mimo jiné uvedl, že podle jeho názoru se ve zmiňovaném rozsudku Nejvyšší správní soud nesprávně odchýlil od ustáleného výkladu judikatury Soudního dvora Evropské unie, který sám dlouhodobě provádí. V předmětném rozsudku ve věci Nejvyšší správní soud svůj závěr opírá mimo jiné i o rozsudek ze dne 22. 10. 2015 ve věci C-277/14, PPUH Stehcemp (dále jen „PPUH“).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Samotný výrok rozsudku PPUH by sice bylo možno vykládat takovým způsobem, že nezáleží na tom, od koho bylo plnění, z něhož si daňový subjekt uplatňuje nárok na odpočet daně, přijato. Avšak výrok rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve věci PPUH nelze chápat jako obecný závěr, ale je třeba jej posuzovat v kontextu řešené věci. Dále je zde uvedené, že právní závěry vyslovené NSS v předmětném rozsudku jsou v rozporu s dosavadní ustálenou judikaturní praxí Nejvyššího správního, neboť v obdobných případech NSS opakovaně rozhodoval v tom smyslu, že daňový subjekt je povinen při uplatnění nároku na odpočet daně prokázat nejenom to, že zdanitelné plnění fakticky přijal, ale též to, že toto plnění přijal od dodavatele uvedeného na předloženém daňovém dokladu, a je tak na jisto postavena totožnost plátce, kterému vznikla povinnost přiznat daň, a proto jej nelze na daný případ aplikovat. Žalobní námitka je nedůvodná.

37. Soud shledal nedůvodnou i třetí námitku, ve které žalobce namítá, že správce daně zkrátil právo žalobce účasti na místních šetřeních a při výsleších svědků, prováděných při těchto místních šetřeních. Soud má za to, že toto místní šetření proběhlo v souladu s ust. § 80 a násl. daňového řádu. Je sice pravda, že Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 9. 11. 2000, sp. zn. IV. ÚS 169/2000) uvedl, že „*Provádí-li správce daně (ať již v prvním stupni, nebo odvolací orgán) místní šetření (§ 15 zák. o správě daní a poplatků), jehož cílem je získat důkaz vedoucí ke stanovení daňové povinnosti, je namístě, aby se daňový subjekt o tomto postupu dozvěděl a měl možnost se tohoto úkonu rovněž účastnit.*“ Na druhou stranu, toto místní šetření bylo provedeno s cílem ověřit žalobcovu verzi, nikoliv získat důkaz proti žalobci. Skutečnost, že místní šetření nakonec jeho verzi nepotvrdilo, vzal správní orgán zcela správně v potaz v kontextu dalších zjištění. Žalobci se však nepodařilo prokázat jakýmkoliv důkazy jím tvrzené skutečnosti, a proto byl nárok žalobce na odpočet odmítnut.
38. Co se týče namítaných výsledků svědků, ke kterým mělo dojít při místních šetřeních, soud uvádí, že souhlasí se žalovaným, že se o výsledky svědků nejednalo. V protokolu o místním šetření ze dne 20. 7. 2015 je pouze uvedeno sdělení vrátnice. Rovněž toto sdělení nebylo vyhodnoceno jako stěžejní důkaz (ostatně uvádělo negativní skutečnost o tom, že zaměstnanec vrátnice neviděl zboží projet). Soud má za to, že správce daně vyhodnotil toto sdělení zcela adekvátním způsobem tj. v kontextu s ostatními zjištěnými skutečnostmi. Soud proto považuje i námitku nevydání rozhodnutí na základě objektivně zjištěného skutkového stavu za nedůvodnou. Z provedeného dokazování nelze jednoznačně dovodit, že žalobci dodala předmětné zboží právě společnost IMAX Trading, která jej měla obdržet od subdodavatele společnosti OMIGAR. Na tomto závěru by nezměnilo nic, ani pokud by správce daně doměřil daň společnosti IMAX Trading postupem dle ust. § 145 daňového řádu. Soud proto souhrnně konstatuje, že veškeré správce daně a následně žalovaným zjištěné shora konstatované skutečnosti vyplývají ze správního spisu, a správce daně resp. žalovaný je rovněž zcela správně právně posoudil
39. Mezi stranami je dále spor o to, zda pro odepření nároku na odpočet daně stačí neprokázání dodání od v daňových dokladech deklarovaného dodavatele, nebo je potřeba vždy prokázat existenci daňového podvodu, resp. vědomou účast daňového subjektu na podvodu na DPH.
40. Na otázky předložené rozšířeným senátem v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2020, č. j. 1 Afs 334/2017 – 54 odpověděl SD EU ve svém rozhodnutí ze dne 9. 12. 2021 ve věci C-154/20, *Kemwater ProChemie s. r. o.*, následovně:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládána v tom smyslu, že uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty (DPH) zaplacené na vstupu musí být odepřeno, aniž je správce daně povinen prokazovat, že se osoba povinná k dani dopustila podvodu na DPH nebo že věděla či vědět měla, že plnění, jehož se dovolává na podporu nároku na odpočet daně, bylo součástí takového podvodu, jestliže skutečný dodavatel daného zboží či služeb nebyl identifikován a tato osoba povinná k dani nepodá důkaz o tom, že tento dodavatel měl postavení osoby povinné k dani, to však za podmínky, že s ohledem na skutkové okolnosti a informace, jež osoba povinná k dani poskytla, nejsou k dispozici údaje potřebné k ověření, že skutečný dodavatel toto postavení měl.

41. NSS se k tomuto rozhodnutí vyjádřil ve svém recentním rozsudku ze dne 4. února 2022, č.j. 4 Afs 115/2021, ve kterém tyto závěry preformuloval následovně: „*Jinak řečeno i v případě, kdy daňový subjekt neprokáže, že mu zboží dodal deklarovaný dodavatel, nýbrž ze skutkových okolností případu vyplývá, že mu zboží dodal jiný skutečný dodavatel, lze daňovému subjektu odepřít odpočet DPH na vstupu jen tehdy, pokud není zřejmé, jestli skutečný dodavatel byl osobou povinnou k dani. Odepření nároku na odpočet DPH daňovému subjektu z důvodu, že skutečný dodavatel daného zboží či služeb nebyl identifikován a že neprokázal postavení tohoto dodavatele coby osoby povinné k dani, ačkoli ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že tento dodavatel toto postavení nutně měl, by totiž bylo v rozporu se zásadou daňové neutrality a s dřívější judikaturou SD EU.*“
42. V tomto rozsudku se dále uvádí: „*[46] Výše zmíněné závěry formulované v citovaném rozsudku SD EU lze využít i v posuzovaném případě při posuzování nároku stěžovatelky na odpočet DPH. Ani v něm totiž nebylo možné odepřít odpočet DPH stěžovatelce, bylo-li ze skutkových okolností případu zřejmé, že předmětné zboží dodala do jiného členského státu EU, a to i v situaci, kdy neprokázala jeho doručení deklarovaným odběratelům. Podle SD EU je totiž v rozporu se zásadou daňové neutrality, pokud by byl daňovému subjektu odepřen odpočet DPH tehdy, kdy předmětné zboží dodal jinému skutečnému odběrateli, který však v daňovém řízení nebyl identifikován. V takové situaci však musí být ze skutkových okolností případu zřejmé, že skuteční odběratelé zboží daňového subjektu byli v postavení osoby povinné k DPH.*

[47] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelka neprokázala dodání zboží deklarovaným odběratelům společností GALERIA RATOMSKA a BRUKMASZ. Z daňových spisů je však zřejmé, že předmětné dodávky řepkového oleje byly přepraveny do Polska a následně stočeny z cisteren dopravce jiným odběratelům, které stěžovatelka neidentifikovala v daňových přiznáních. Z výše citovaných závěrů SD EU pak vyplývá, že v případě, kdy stěžovatelka dodala zboží jinému odběrateli, který v daňovém řízení nebyl identifikován, lze jí odepřít odpočet DPH na výstupu jen tehdy, pokud ze skutkových okolností případu nejsou zřejmé informace potřebné k ověření postavení skutečných odběratelů zboží jako osob povinných k dani.

[48] Ze spisových materiálů přitom Nejvyšší správní soud zjistil, že v průběhu daňového řízení stěžovatelka správci daně předložila důkazy, z nichž vyplynulo, že řepkový olej byl dodán jinému skutečnému odběrateli v Polsku. Uvedené pak potvrdil rovněž žalovaný například v bodech 39 prvního napadeného rozhodnutí a 41 druhého napadeného rozhodnutí, v nichž konstatoval, že předložené vážné listky prokázaly uskutečnění řepkového oleje, přičemž předmětné dodávky byly doručeny do polských rafinerií v Jaworznu a Bielsko-Biale. Konkrétně pak v bodech 42 a 44 odůvodnění napadených rozhodnutí zmínil společnost Zakłady Chemiczne ORGANIKA-AZOT S. A., která byla rovněž zmíněna na str. 63 zprávy o daňové kontrole, č. j. 142561/18/3102-60563-809466 (dále jen „zpráva o daňové kontrole“). Správce daně pak na str.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

26 zprávy o daňové kontrole dále zmínil případného dalšího skutečného odběratele zboží společnost NFC Polska North Sp. z O. O., jejíž dotazování ohledně faktického doručení řepkového oleje navrhla v daňovém řízení sama stěžovatelka. Z vážního lístku založeného v daňových spisech i zprávy o daňové kontrole pak Nejvyšší správní soud zjistil, že některé dodávky řepkového oleje převzala společnost AD TRADE S. A., a to o váze 24 tun. V některých CMR listech rovněž v souladu s tvrzeními správce daně uvedenými ve zprávě o daňové kontrole jako příjemce zboží figurovala společnost POSEIDON TRADING AND INVESTMENT KFT. (poznámka: podřízení provedl Městský soud).

43. Pokud shora uvedené aplikujeme na případ žalobce, žalovaný by musel nárok žalobce na odpočet přiznat pouze *za podmínky, že s ohledem na skutkové okolnosti a informace, jež žalobce poskytl, jsou k dispozici údaje potřebné k ověření, že skutečný dodavatel toto postavení měl.* Z žalobou napadeného rozhodnutí však vyplývá, že žalobce neposkytl takové důkazní prostředky, které by prokázaly, že došlo k faktickému plnění od společnosti IMAX Trading. V rámci svědecké výpovědi jednatel dodavatele p. L. totiž uvedl, že výroba reléových stojanů probíhala v areálu Josefův Důl, kde konstrukci, materiál a pracovníky, kteří s jednatelem dodavatele prováděli montáž, zajišťoval pan S., a předložil daňové doklady svědčící o pořízení reléových stojanů včetně montáže podle zapůjčeného schématu vystavené jeho subdodavatelem společností OMIGAR s.r.o., která je pro správce daně nekontaktní. P. L. však při zahájení postupu k odstranění pochybností v rámci daňového řízení probíhajícího u dodavatele IMAX Trading s.r.o., kterého byl jednatelem, zůstal nečinný a nespolupracoval se správcem daně. Částky uhrazené žalobcem na účet dodavatele IMAX Trading s.r.o. byly bezprostředně po připsání na účet vybírány v hotovosti a tato společnost byla dne 11. 4. 2017 vymazána z obchodního rejstříku po zrušeném konkurzu z důvodu nedostatku majetku dne 9. 1. 2016. U společnosti OMIGAR s.r.o. nebylo potvrzeno, že by jejím zaměstnancem, jednatelem či společníkem byl p. S. Nájemní smlouva mezi společností IMAX Trading s.r.o. a správcem areálu Josefův důl nebyla dohledána mezi aktivními smlouvami, byla až následně dodána včetně dodatečného daňového přiznání správce areálu. Správce daně tak měl na základě všeho výše uvedeného oprávněně pochybnosti o věrohodnosti svědeckých výpovědí svědka p. L.
44. Ze shora popsanych zjištěných skutečností tedy vyplývá, že nebylo prokázáno, že faktickým dodavatelem žalobce byla společnost IMAX Trading, ani společnosti OMIGAR s.r.o. a **s ohledem na skutkové okolnosti a informace, jež žalobce poskytl, nejsou k dispozici údaje potřebné k ověření, že skutečný dodavatel měl postavení plátce daně.** Správce daně tak nepochybil, když dospěl k závěru, že o souladu daňových dokladů se skutečností existují vážné pochyby, jelikož žalobce nezajistil důkazní prostředky, kterými by svá tvrzení prokázal a dostal se tak do důkazní nouze, kdy neunesl své důkazní břemeno podle ust. § 92 odst. 3 daňového řádu a oprávněnost uplatněného odpočtu daně ve smyslu ust. § 72 odst. 1 ZDPH neprokázal.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobce neměl ve věci úspěch, nepřiznal mu soud náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti. Ani jemu tudíž městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. března 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.